

CANÇÓ DE L'AUTOR DRAMÀTIC

BERTOLT BRECHT

Sóc un autor dramàtic. Mostro
allò que he vist. En els mercats humans
he vist com es comercia amb els homes.
És això que jo mostro. Jo, autor dramàtic.

Com els uns entren a les habitacions dels altres
amb propòsits diversos o amb porres de goma o amb diners,
com s'estan al carrer i esperen,
com els uns paren trapes als altres,
plens d'esperança,
com queden per trobar-se,
com es pengen entre ells,
com fan l'amor,
com defensen la presa que han caçat,
com mengen,
és això que jo mostro.

Les paraules que es diuen els uns als altres, jo les reproduexo,
el que la mare diu al fill,
el que l'empresari mana a l'obrer,
el que la dona diu al seu marit,
totes les paraules suplicants, totes les ordres,
les paraules de súpliques servils, de confusions,
de mentides, de desconeixements,
de guanyadors, de ferits....
És això el que jo reproduexo.

Veig tempestes de neu que se'ns acosten,
veig terratrèmols que vénen,
veig muntanyes que bloquegen els camins,
i veig rius que es desborden.
Però les tempestes de neu porten barret,
els terratrèmols tenen diners a la cartera,
les muntanyes han baixat d'un cotxe
i els rius enfurismats donen ordres a la policia.
És això el que revelo.

Per aprendre a mostrar el que veig,
he estudiat les representacions d'altres pobles i d'altres èpoques,
he adaptat un parell d'obres, examinant-ne
amb tot detall la tècnica i absorbint
tot el que a mi em pogués servir.
He estudiat les representacions
de les grans figures dels senyors feudals
que en van fer els anglesos, dels individus rics,
per als quals el món serveix perquè despleguin
totes les seves possibilitats.
He estudiat els espanyols moralitzants,
els indis, mestres de belles sensacions,
i els xinesos, que representen les famílies
i els destins multicolors que es troben a les ciutats.

I tan ràpidament ha canviat l'aparença
de les ciutats i de les cases, en la meua època,
que anar-se'n dos anys lluny i tornar a venir
era com fer un viatge en una altra ciutat
i la gent en gran nombre canviava d'aspecte
en pocs anys. He vist obrers
entrant per les portalades de les fàbriques

i les portalades eren altes
però quan en sortien s'havien d'ajupir.
I aleshores em vaig dir a mi mateix:
tot canvia i només ho fa pel seu temps.

I així vaig donar a cada decorat la seva marca d'identificació,
i vaig gravar les xifres de cada any als patis de cada fàbrica,
a cada sala, com els que graven xifres al bestiar per identificar-los.
I també a les frases que s'hi deien,
hi vaig gravar una marca d'identificació,
de manera que fossin com refranys
dits per homes que vénen i se'n van
recollits perquè no puguin ser oblidats.

El que la dona amb un abric va dir durant aquells anys
es vincla sobre un full de paper
i la manera com els corredors de borsa
parlaven als seus subordinats
jo ho he gravat amb la impermanència
de la data d'origen.

Però tot això jo ho he lliurat fins a l'astorament
fins i tot la part més familiar.
Que una mare doni el pit al seu fill
jo ho he explicat com una cosa que ningú no es pot creure.
Que un porter tanqués la porta a la cara glaçada d'un home
ho he fet com si ningú no ho hagués vist mai. ■

Traducció de l'alemany de Joan de Sola i Salvador Oliva